

Duik diep & omarm de duisternis

Laat zwarte klei je bijstaan tijdens dit proces

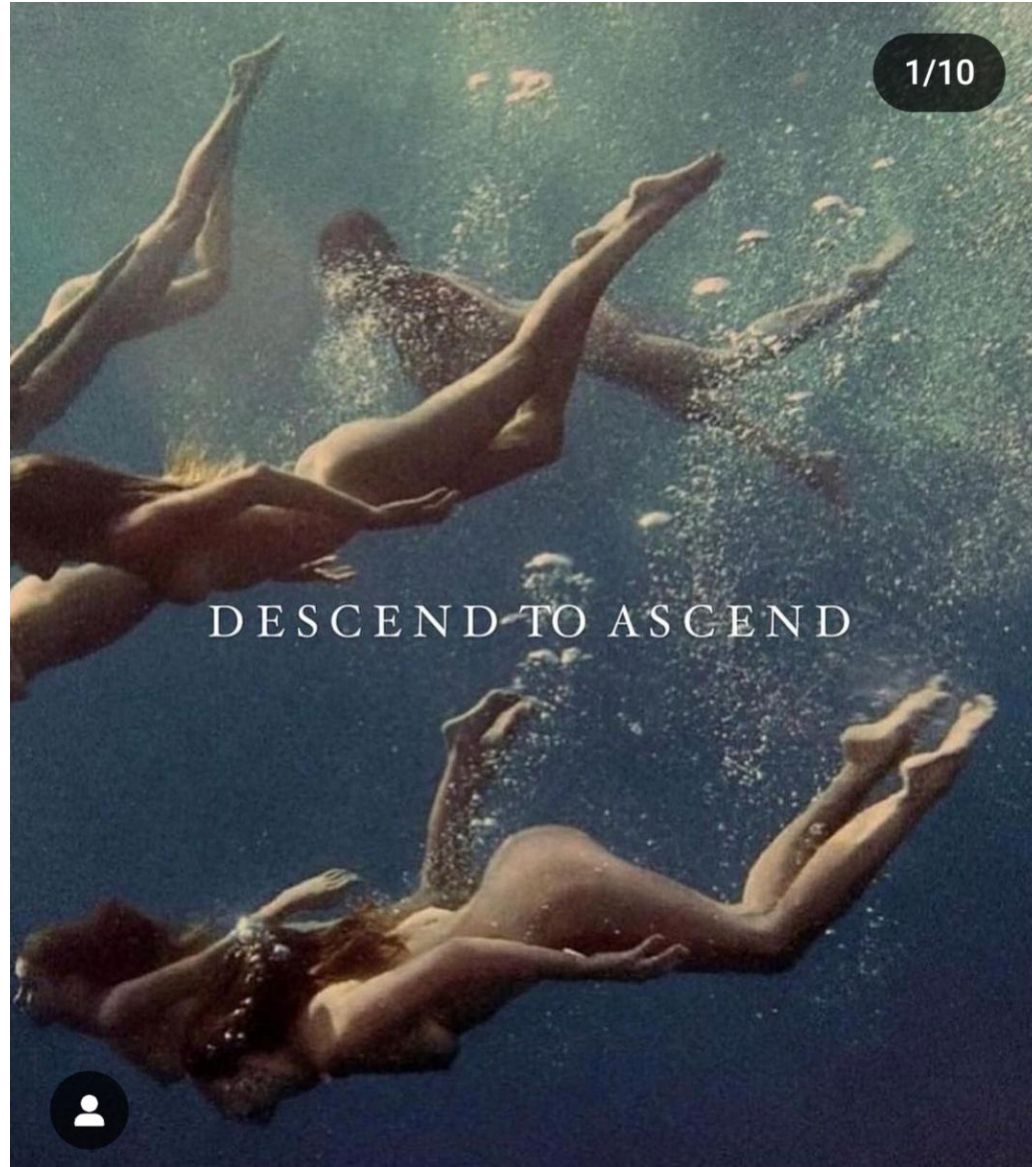
@ravenous_butterflies

Het water klotst ruig heen en weer en ik stel mezelf de vraag: 'Ben ikzelf het water? Of ben ik de vrouw die het observeren mag?' Ik gniffel en realiseer me dat ik beide ben. Dat ik het allemaal ben.

Het trekt mij kopje onder, het water in. Het trekt aan het idee dat ik bang ben voor de duisternis en wat ik daar eventueel vinden zal.

Ik snak naar adem! Ik moet boven het wateroppervlak blijven! Om te kunnen blijven ademen! Alles in mij lijkt te schreeuwen maar het water houdt mij hier en een realisatie sijpelt naar binnen.

Ik bevind mij boven het wateroppervlak en tegelijkertijd bevind ik mij diep onderwater. Ik hoef nergens bang voor te zijn want de duisternis, dat ben ik ook. In de duisternis, kopje onder, vind ik mezelf alleen nog maar meer. Ik vind de delen die ver weg gestopt zijn. Er is niets om bang voor te zijn, niets is echt onbekend. Wat zich in mijn duisternis bevindt, is enkel hetgeen dat weggedrukt is, weg uit het licht, het zicht en dus wellicht uit m'n bewustzijn. - tekst april '24

Bron helaas onbekend

Ik val diep, ik val dieper en dieper. Mijn hart gaat tekeer, Waar ben ik in gevallen? Mijn ogen schieten open. Ik ben wakker. 'Oh nee, oh nee' Ik snak naar adem. Ik viel in de rivier en het nam me met haar mee. Haar water klotst tegen mijn lijf aan, hoge golven duwen mij naar beneden. Een stem dreunt door me heen "Durf je kopje onder te gaan?" Ik val diep, ik val dieper en dieper. Nee ik blijf niet te vallen. Iets trekt me onderwater, diep de duisternis in. "Ik wil niet meer. Ik wil niet meer. Ik wil niet meer." Ik hoor mezelf in mijn hoofd tegen de obstakels protesteren, tegen het leven, naar iets dat ik denk dat buiten mij ligt. Ik wil gered worden maar niet door mezelf. 'Universum luister je mee?!' Het water kolkte. Het trekt mij verder naar beneden. Er woedt een storm en ze broeit verder en verder. Er is gedonder in de lucht terwijl het water ruig heen en weer klotst tegen de keien aan, tegen de duisternis aan. Ze barst bijna los. Het gaat bijna regenen of slikt ze het in?

Slikt ze de storm in? Zodat de ellende kan broeien en klotsen binnen in dit lijf? 'Wacht, waar is de pauze knop? Ik moet dit overdenken.' Ik voel me net Calypso, zoals in die ene film. De storm belichaamd, ingebonden in dit lijf. Schreeuwen kan ze niet, huilen kan ze niet. Ze weet enkel de pijn om te zetten tot creatie. Het zijn gevangen, in gebakende tranen, wensen, toverspreuken en levenselixers tot creaties. Ze huilen, ze lachen van geluk, ze snakken naar adem. Beelden tollen. De wereld tolt. Mijn wereld tolt. Het water leek te klotsen maar ik bleek Calypso te zijn. Ik bleek het water te zijn. Ik bleek de duisternis te zijn. Bang om kopje onder te gaan, om mijn adem te moeten in houden maar in het diepe, donkere water bleek ik, eindelijk, adem te kunnen halen. Daar mag ieder deeltje van mij aanwezig zijn. Ik hoor mezelf gerust ademhalen. 'Ah, het is zoals ieder sprookje omschrijft.' De dappere dame moet boze draken, donkere bossen en enge monsters verslaan als initiatie tot haarzelf. 'Oke, oke dat is niet helemaal hoe de meeste sprookjes gaan maar uiteindelijk komt het 'r wel op neer.' We plaatsen de boze, donkere en enge dingen buiten onszelf om tot iets te komen maar eigenlijk is het een sprookje over het inwendige levensproces. Ik struikel het water in en vecht tegen boze gedachtes, donkere overtuigingen en het enge onbekende... Hoge golf na hoge golf. Bang om in mijn eigen storm te verdrinken. Totdat ik besef terwijl ik ver kopje onder ben dat ik mijn eigen heldin ben, mijn eigen redder. Ik ben Calypso, ik ben de zeemeermin, ik ben iedere vlinder, iedere watergolf, iedere bloem die bloeit en weer verwelkt. Het water is spiegel glad en vraagt "Herken je, jezelf nu eindelijk terug?" -tekst mei 2024

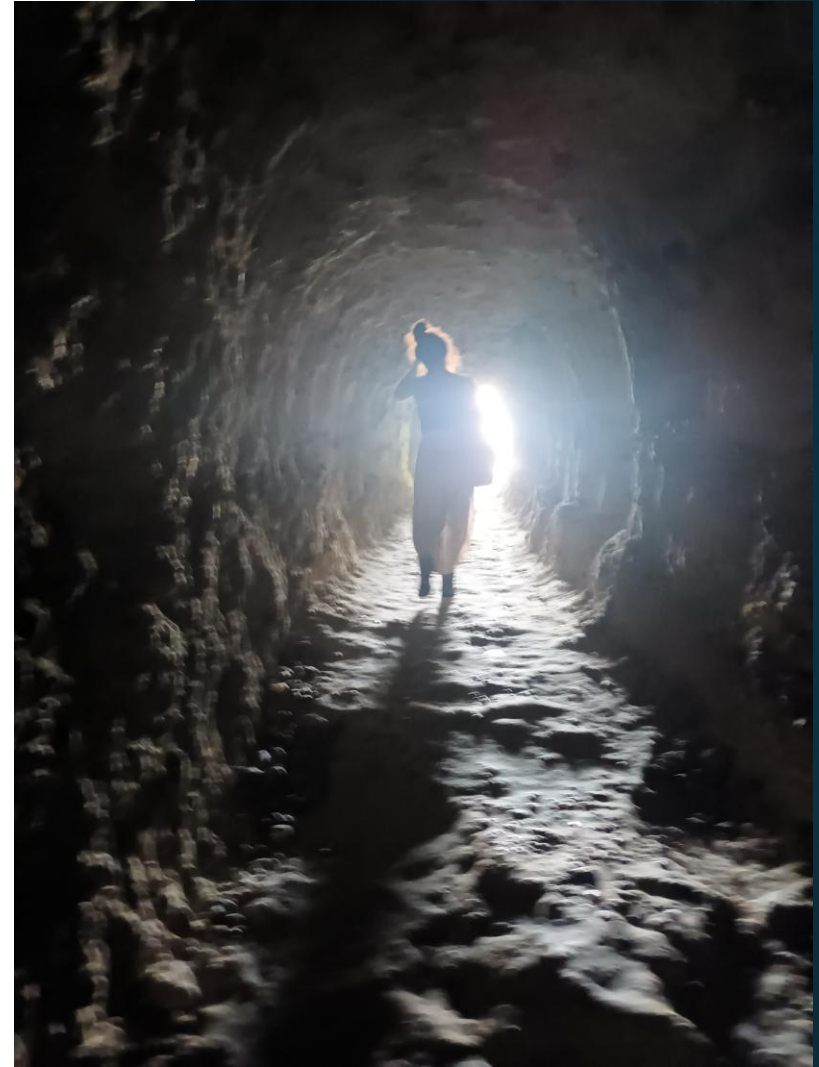

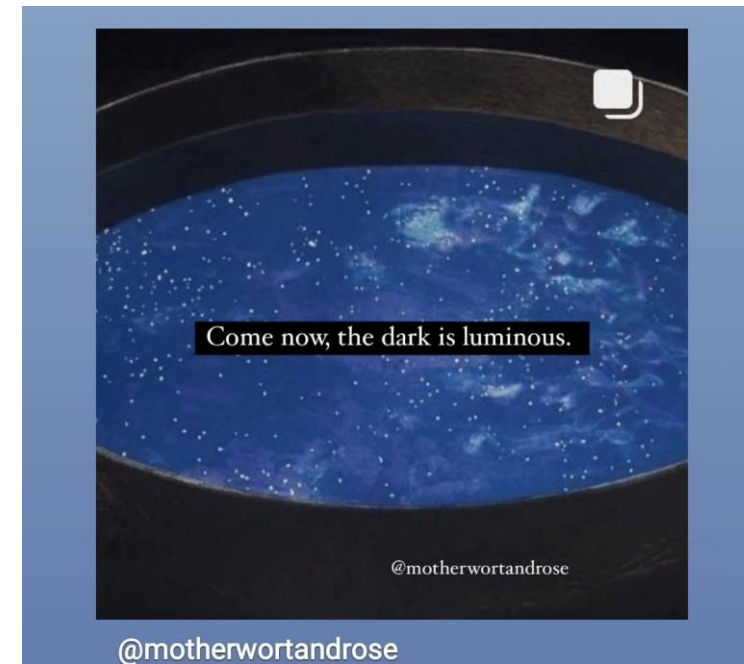
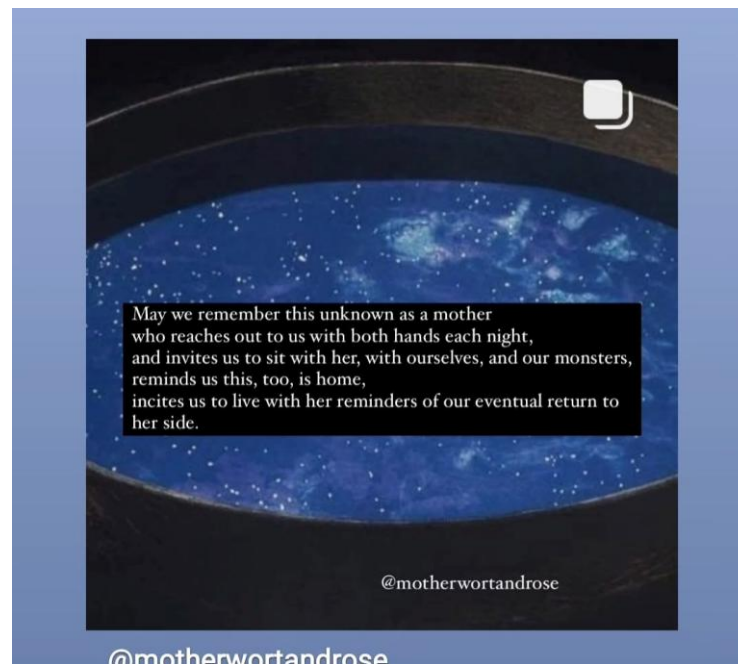
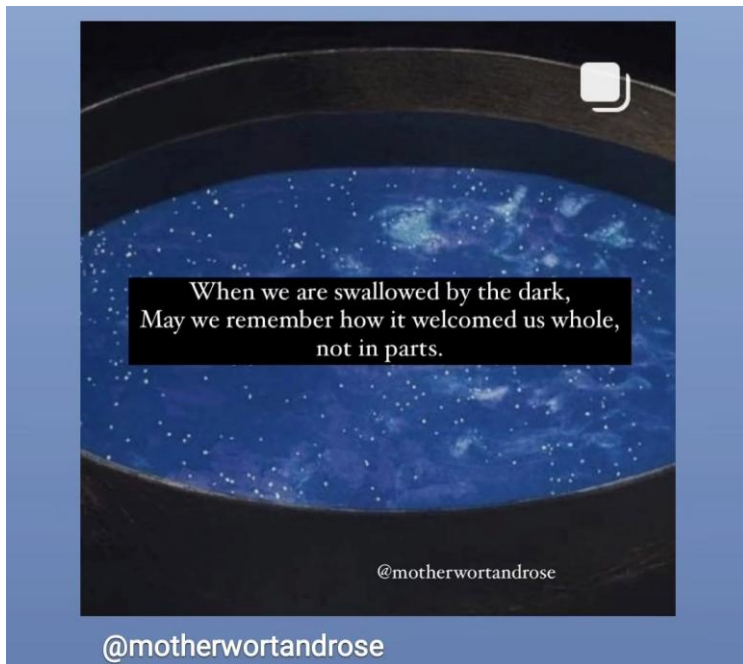
A close-up photograph of a person's hands holding a dark, irregularly shaped clay bowl. The bowl is filled with a glowing orange flame, and thick white smoke is rising from it. The person's left hand is holding the bowl, while their right hand is holding a thin, light-colored stick or string, which is being used to stir the contents of the bowl. The background is blurred, showing a person wearing a blue shirt and a yellow headscarf. The text is overlaid on the image, centered in the middle.

Draaien met zwarte klei om de duisternis te verwelkomen,
voor de herfst en de winter, voor jouw orakel dagen. Om
'the void' en 'the portal' te eren. Om kopje onder te durven
gaan. Ontdek dat de duisternis je omarmt zoals het diepe,
donkere water, zoals de aarde, zoals de donkere nacht.

Hierbij een aantal vragen
om alvast te
beantwoorden:

1. Hoe ervaar jij de herfst & winter?
2. Ben je bang in het donker? Of omarm je haar met open armen?
3. Wat als je zou vertragen tijdens de herfst & winter?
4. Hoe ervaar(de) je jouw orakel dagen (menstruatie)?
5. Welk gevoel heb je bij het word heks?
6. Om af te zakken naar de duisternis; jouw void, sta je open voor zwarte klei?

Ergens onder het wateroppervlak
zit een meisje te huilen,
te lachen,
te spelen,
te geinen;

“wie weet waar het heen gaat,
wie weet waar ik heen ga”

Een druppel valt,
nog één en nog één,
ze maken kringen in het water

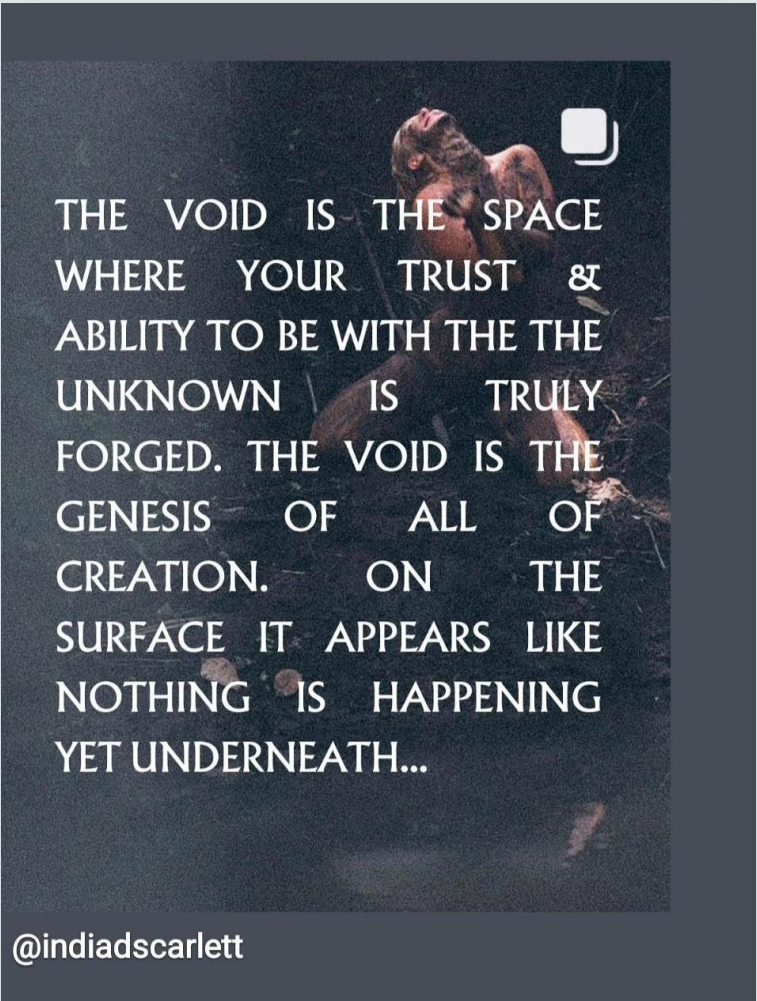
miezert het
of huil ik?
omdat het meisje vergeten is
wie liefde geeft,
wie liefde baart
aan wie je de liefde verklaart?

Onder de spiegel van water
gaat een meisje schuil,
die zingen wil

“het is zakken,
het is stijgen,
zoals Sunna altijd moet

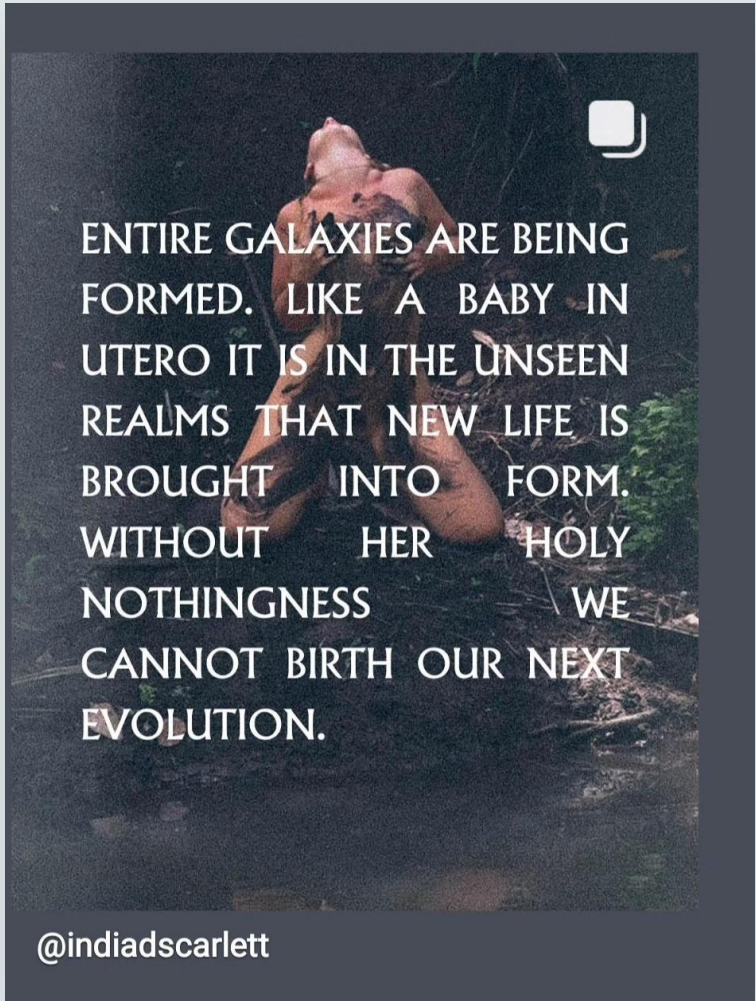
Het is je soms verschuilen,
en soms de donkerte bijlichten
zoals de maan haar dans doet.”

- tekst december 2023

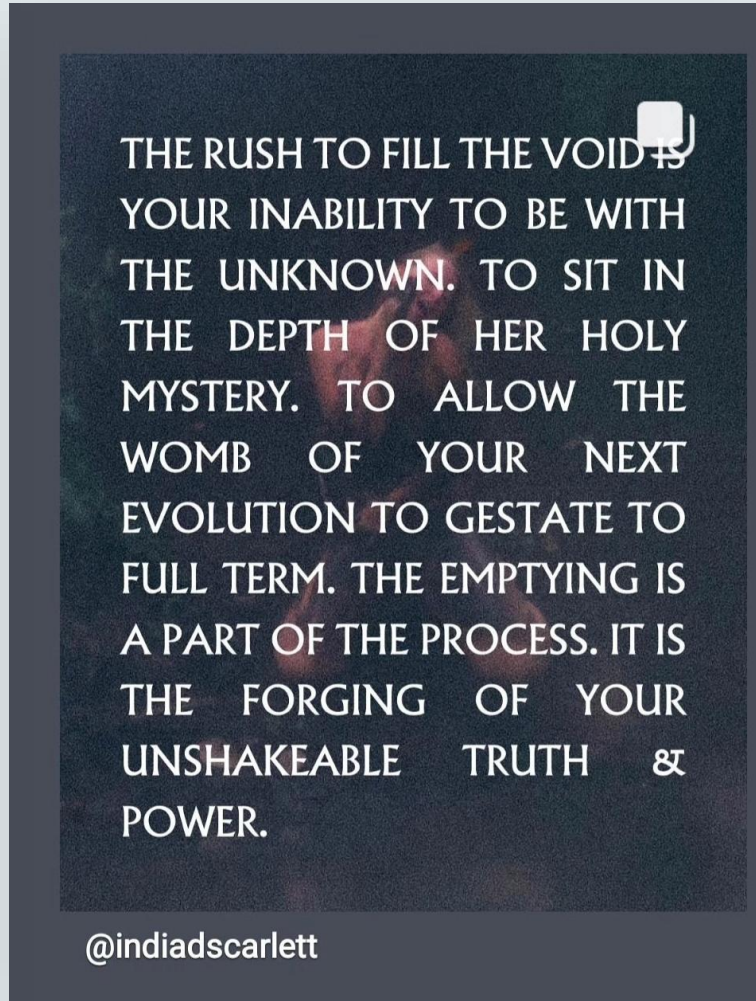
THE VOID IS THE SPACE
WHERE YOUR TRUST &
ABILITY TO BE WITH THE THE
UNKNOWN IS TRULY
FORGED. THE VOID IS THE
GENESIS OF ALL OF
CREATION. ON THE
SURFACE IT APPEARS LIKE
NOTHING IS HAPPENING
YET UNDERNEATH...

@indiadscarlett

ENTIRE GALAXIES ARE BEING
FORMED. LIKE A BABY IN
UTERO IT IS IN THE UNSEEN
REALMS THAT NEW LIFE IS
BROUGHT INTO FORM.
WITHOUT HER HOLY
NOTHINGNESS WE
CANNOT BIRTH OUR NEXT
EVOLUTION.

@indiadscarlett

THE RUSH TO FILL THE VOID IS
YOUR INABILITY TO BE WITH
THE UNKNOWN. TO SIT IN
THE DEPTH OF HER HOLY
MYSTERY. TO ALLOW THE
WOMB OF YOUR NEXT
EVOLUTION TO GESTATE TO
FULL TERM. THE EMPTYING IS
A PART OF THE PROCESS. IT IS
THE FORGING OF YOUR
UNSHAKEABLE TRUTH &
POWER.

@indiadscarlett

Lieve IJsselvrouw,
samen gaan we de donkere helft van de cyclus verwelkomen en omarmen. Door stil te staan bij haar symboliek en wijsheid. We duiken diep in de wateren binnen in jou, we geven vorm aan ons eigen proces via zwarte klei.

De duisternis van de herfst en de winter, van de nacht, van het donkere water, van de aarde, van onze orakel dagen, van onszelf.

Neem een klein voorwerp mee die jou deze donkere periode mag bijstaan (graag een voorwerp die in water mag en kan liggen).

Deze IJsselvrouwen sessie wordt gegeven aan het begin van de winter.
Al mijn liefde, Gerdina